

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: A.M.A. A.

ev. č. X

t. č. pobytem X

zastoupen

Mgr. Jiří Tašl, advokát

sídlem Příkop 843/4, 602 00 Brno

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra České republiky

poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2022, č. j. OAM-479/ZA-ZA11-P05-2021,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2022, č. j. OAM-479/ZA-ZA11-P05-2021 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul obsah údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 14. 7. 2021 a pohovoru, který se uskutečnil téhož dne za přítomnosti tlumočníka v jazyce anglickém. Žalobce zejména uvedl, že je od narození osobou bez státní příslušnosti (Palestinská autonomní území, dále jen Palestina), narodil se ve městě Sharjah, ve Spojených arabských emirátech (dále jen SAE) a je palestinské národnosti. Ke svému náboženskému přesvědčení uvedl, že je agnostik. Ohledně politického přesvědčení sdělil, že se neangažuje. Posledním místem bydliště ve vlasti výše jmenovaného bylo město X, žil tam až do odjezdu, ale nepamatuje si detaily. Dodal, že nikdy nežil na území Palestiny. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že toto je poslední možnost, jak zde zůstat legálně, jinak by tady byl neoprávněně. Pokračoval, že v jeho potvrzení je uvedeno, z jakých důvodů se nemůže vrátit. Vysvětlil, že se nemůže vrátit ani do Palestiny. Zmínil, že jeho sponzoring v SAE skončil, v ČR by chtěl pokračovat ve studiu a příští rok opět nastoupit.
3. V úvodu pohovoru žalobce sdělil, že v prvním týdnu října 2020 byl vyloučen ze studia a studijní vízum mu přestalo platit dne 30. 8. nebo 31. 8. 2020, přičemž týden předtím požádal o partnerské vízum. Popřel, že by měl během vyřizování nebo vycestování nějaké potíže. K možnému návratu do SAE sdělil, že potřebuje vízum. Naposledy dostal turistické vízum jen na 2 týdny, ale za účelem vyřízení dokladů tam potřebuje jet na delší dobu. K vyřízení pobytového oprávnění by potřeboval alespoň 2 měsíce. Zmínil, že v SAE nemá žádného sponzora. V ČR studoval 5 let a chybí mu poslední rok, cítí se zde jako doma, zatímco v SAE se doma nikdy necítil. Dodal, že s rodinou moc nevychází, takže by tam vlastně nikoho neměl. Podle jeho tvrzení v SAE žijí jeho rodiče, prarodiče a bratr, přičemž strýc a bratr se stěhují do Austrálie. O otci neví, matka v SAE zůstává a prarodiče jsou staří.
4. Žalobce dále popsal, jaké problémy měl v SAE, kde lidi jako je on označují slovem „zalamat“ (osoby z Palestiny a Libanonu). Ve 14 letech byl jako oběť kybernetické šikany vyšetřován na policii, která ho měla zbít kvůli podezření z obchodu s fotkami dětí (pedofilie). Uprchlíci z Palestiny nejsou občany, jsou druhořadí. Dále jim v roce 2005 zakázali obnovit občanství, měli dům se zahradou, který museli prodat, což je dle jeho slov rasistické. V SAE by mu určitě nedali dost dlouhé vízum k vyřízení dokladů. Navíc nebyl moc dobrý student, a ne všechny kredity by mu započítali. Podle jeho tvrzení je hlavní důvod, proč sem přišel, levnější a kvalitnější studium než v SAE.
5. Ke svým vazbám na Českou republiku žalobce uvedl, že v Brně žije již 5 let, cítí se tady doma, má kamarády, zná řadu lidí, učí se česky, zná to tady a líbí se mu v ČR. Do SAE se odmítá vrátit, protože není z té země a nikdy z ní nebyl. Právní zástupce žalobce uvedl, sponzorství v SAE spočívá v tom, že pokud někdo chce delší než krátkodobý pobyt, tak jedinou možností je tedy turistické vízum, a pokud chce dlouhodobý pobyt, potřebuje sponzora v případě, že nemá občanství.
6. Na podporu svých tvrzení žalobce doložil žalovanému dne 14. 7. 2021 v jazyce českém „Potvrzení Velvyslanectví státu Palestina v Praze“. Dále žalovaný vycházel z opatřených zpráv o zemi původu, a to jak státu posledního trvalého bydliště, tak i Palestiny a jejích obyvatel. Právní zástupce žalobce ve svém vyjádření rovněž navrhl jako podklad pro vydání rozhodnutí podklady otce žalobce, pana X, pro udělení tureckého víza, dokumenty ke zrušení pobytového oprávnění v SAE otci žalobce a vízový štítek v cestovním pase otce žalobce X. Žádný z uvedených důkazů, ač byly v dokumentu avizovány jako přílohy, však správnímu orgánu společně s vyjádřením právního zástupce

ani nikdy později doručeny nebyly. Žalovaný vysvětlil, že vzhledem k povaze uvedených důkazů, kdy tyto se netýkají osoby žalobce ale jeho otce, si od právního zástupce žalobce nevyžádal ani doplnění těchto důkazů, neboť posuzuje případ každého žalobce o mezinárodní ochranu striktně individuálně a tyto důkazy by tudíž ani nemohly mít jakýkoliv vliv na samotné posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce.

7. Žalovaný stran splnění podmínek pro přiznání mezinárodní ochrany ve formě azylu uvedl následující. Žalobce v SAE žádným způsobem neuplatňoval svá politická práva či svobody, a nemohl tedy být z tohoto důvodu ani jakkoliv postižen natož pronásledován. Ostatně v průběhu řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezmínil ani žádné konkrétní problémy politického charakteru se státními orgány SAE nebo tamními bezpečnostními složkami, které by jej vedly k odjezdu ze státu jeho posledního trvalého bydliště a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Sám žalobce pak za důvod odchodu ze SAE označil výhradně studium v ČR. Žalobce tedy jednoznačně nebyl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.
8. Z pohledu důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu považoval žalovaný žádost o udělení mezinárodní ochrany za čistě účelovou. Žalobce již během poskytnutí údajů k žádosti výslovně uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu je poslední možností, jak v ČR zůstat legálně, jinak by zde byl neoprávněně. V průběhu pohovoru pak prohlásil, že by si zde chtěl zlegalizovat pobyt, dokončit studium a pracovat v ČR nebo v Evropě. K tomuto žalovaný uvádí, že mezinárodní ochrana není jedním ze způsobů legalizace pobytu na území ČR, ať už za účelem studia nebo výkonu zaměstnání, a nelze ji k těmto účelům zneužívat. Žalovaný podrobněji rozebral, že žalobce ze SAE vycestoval již v říjnu 2016 výhradně za účelem studia v ČR. Jak bylo zjištěno z výpisu CIS k osobě žalobce, ten na území ČR pobýval od příjezdu do ČR zejména na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia, jehož platnost si na území ČR opakovaně prodlužoval. Dlouhodobý pobyt za účelem studia výše jmenovanému zanikl ke dni 7. 10. 2020. Dotyčnému byl následně vystaven výjezdní příkaz k odjezdu z území ČR, s platností od 7. 10. 2020 do 29. 10. 2020, avšak jmenovaný tento výjezdní příkaz nerespektoval a místo toho podal dne 12. 10. 2020 žádost o přechodný pobyt, opět dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění. Řízení o žádosti o přechodný pobyt bylo rozhodnutím MV ČR pravomocně zastaveno dne 8. 6. 2021. Dne 6. 7. 2021 pak jmenovaný požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce tedy využil možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany až po udělení výjezdního příkazu a vyčerpání všech možností získání legálního pobytu. Správní orgán přitom podotýká, že žalobce nemá objektivně žádné překážky k vyřízení si své pobytové situace v ČR a tento postup odmítá pouze ze svého vlastního subjektivního rozhodnutí, kdy objektivně mu v tom nic nebrání, a snaží se legalizovat si pobyt v ČR podáním žádosti o mezinárodní ochranu.
9. Žalovaný se nejprve zabýval tvrzením, že je žalobce palestinského původu, a zajistil si tedy informace stran situace osob palestinského původu žijících v SAE. Žalovaný v úvodu k situaci osob palestinského původu žijících v SAE vycházel z Informace MZV ČR, č. j. 100925-6/2022-LPTP ze dne 7. 2. 2022 - Situace Palestinců žijících ve Spojených arabských emirátech. Z této zprávy mj. vyplývá, že Palestinci mají v Abú Dhabí plnohodnotné diplomatické zastoupení - zastupitelský úřad v čele s velvyslancem, a dále Konzulát v Dubaji a sídlo Palestinské obchodní komory. Na Zastupitelský úřad Palestiny

se mohou s běžnými konzulárními a jinými žádostmi obracet Palestinci žijící v SAE, ale pouze ti, kteří mají palestinské národní pasy vydané Palestinskou samosprávou. Na palestinskou ambasádu v Emirátech (Abu Dhabí) nebo na palestinský Konzulát v Dubaji se mohou s běžnými konzulárními nebo vízovými záležitostmi obracet pouze držitelé palestinských národních pasů vydaných Palestinskou národní samosprávou, což je případ žalobce.

10. Žalovaný dále konstatoval, že z jeho výpovědí ohledně života žalobcem v SAE je zřejmé, že žil v SAE od narození až do jeho vycestování v jeho 19 letech v podstatě normální život, přičemž dotyčnému bylo dovoleno během této doby v SAE studovat, byl mu vydán občanský a řidičský průkaz, bylo mu umožněno řídit vozidlo a bylo mu umožněno vycestovat z mezinárodního letiště v Dubaji, aniž by zmínil, že by během opuštění SAE měl jakékoliv potíže. Ze SAE vycestoval pouze a jen z důvodu studia v ČR. Žalobce doložil vlastní cestovní pas Palestiny, který mu byl vydán palestinskou samosprávou dne 9. 6. 2016, z pohledu správního orgánu se tedy zcela nepochybně jedná o oficiální národní cestovní doklad Palestiny. Rovněž ani sám žalobce v průběhu celého správního řízení nikdy nehovořil o tom, že pas, který správnímu orgánu předložil, by nebyl palestinským národním cestovním dokladem. Konečně i v „Potvrzení Velvyslanectví státu Palestina v Praze“, které dotyčný žalobce doložil správnímu orgánu dne 14. 7. 2021, je výslovně uvedeno, že tento cestovní pas slouží žalobci pro externí použití, zcela jistě ho tedy může použít v SAE při komunikaci s tamními úřady či palestinskou ambasádou. Žalovaný má tak za prokázané, že žalobce je právě jednou z osob oprávněných pro poskytnutí pomoci zastupitelského úřadu Palestiny v SAE.
11. Co se týká údajné nemožnosti návratu do SAE, kdy právní zástupce odkazoval na doložené potvrzení zastupitelského úřadu Palestiny, žalovaný vykládá tento dokument tak, že hovoří o nemožnosti odchodu do Palestiny, kde jmenovaný nikdy nežil. Pokud jde o odjezd do SAE, sám žalobce mluvil o tom, že mu to bylo umožněno, jen mu nevyhovovala délka uděleného víza, protože si chtěl vyřídit dokumenty pro další odjezd do zahraničí a potřeboval by na to podle něj delší dobu. Ani tato tvrzení tak žalovaný neshledal důvodnými, a opakuje, že jak již bylo výše uvedeno, úkolem správního orgánu je pouze a jen posoudit, zda by výše jmenovaný mohl ve státě jeho posledního trvalého bydliště pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či zda by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do země jeho posledního trvalého bydliště.
12. Žalovaný se dále podrobně zabýval tvrzenými obtížemi, které podle jeho názoru nelze považovat za takové potíže, které by svým stupněm, intenzitou a opakovaností dosahovaly pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Je rovněž jen domněnkou žalobce, že uvedené potíže měl kvůli jeho palestinskému původu či kvůli tomu, že se identifikuje jako agnostik. Žalovaný ohledně nich uzavřel, že původci jím výše popsaného incidentu byly soukromé osoby, a tyto v žádném případě nelze označit za státní orgán, stranu nebo organizaci ovládající SAE nebo podstatnou část území SAE, což je dle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu podmínkou k tomu, aby se dalo hovořit o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. V tomto případě se žalobce zjevně stal obětí trestné činnosti, a nikoliv diskriminace na základě své národnosti, náboženství či jiného relevantního důvodu. Nelze rovněž pominout, že vyjma tohoto zbití neměl uvedený incident na

žalobce žádné negativní následky, které by měly zásadní vliv na jeho zdraví či život, žalobce nezmínil ani nutnost vyhledání lékařské péče, rovněž nebyl v této souvislosti zadržen, trestně stíhán či jakkoliv jinak sankcionován. K uvedenému incidentu došlo navíc podle něj v době, kdy mu bylo 14 let, tedy několik let před odjezdem z vlasti do ČR za studiem. Nebyl to tedy rozhodně důvod jeho odchodu z vlasti. Sám žalobce ostatně celou záležitost výslovně uzavřel s tím, že ho zmlátili, dotyčný muž z toho vyvázl bez problémů a život „šel dál“.

13. Ohledně tvrzení žalobce, že jemu i jeho rodině po příjezdu do Dubaje z Palestiny bylo uděleno občanství SAE, ale v roce 2005 jim bylo zakázáno si ho obnovit, žalovaný označil toto tvrzení za zjevně účelové a nepravdivé, které žalobce uvedl pouze s cílem vygradovat svůj azylový příběh a dosáhnout tak pozitivního rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu poté, co jím ostatní použité prostředky k legalizaci pobytu na území ČR selhaly, když důvody jeho odchodu ze SAE a příchodu do ČR byly zcela zjevně jiné. Je rovněž nutné uvést, že dotyčný ze SAE vycestoval až v roce 2016, tedy o celých 11 let poté, co mu údajně nebylo povoleno obnovit si občanství, z čehož je zřejmé, že údajnou ztrátu občanství či nemožnost si ho v SAE obnovit, nepocíťoval jakkoliv palčivě či tuto údajnou skutečnost nepovažoval za tak zásadní, aby ze země vycestoval dříve. Je rovněž nutné zmínit, že žalobce nemá ani v ČR v tomto směru extrémně silné zázemí, neboť během pohovoru s ním vedeného v podstatě vyloučil, že by na území ČR měl nějaké vazby, pouze uvedl, že zde má kamarády. Z jeho výpovědi rovněž vyplynulo, že ze studií v ČR byl vyloučen. Rovněž jeho znalost českého jazyka je i po pětiletém pobytu na území ČR a vysokoškolských studiích zde naprosto mizivá a není schopen komunikovat se správním orgánem v českém jazyce. Je naopak nutné zmínit, že dotyčný v podstatě celý život, až do jeho devatenácti let, žil pouze v SAE, hovoří majoritním arabským jazykem, ovládá též jazyk anglický, v SAE vystudoval a v zemi i nadále pobývají jeho matka a prarodiče, jejichž pomoci může zcela jistě po návratu do SAE využít. Žalobce je tedy z hlediska věkového i zdravotního osobou v produktivním věku, která si je schopna si vlastním přičiněním zajistit v SAE legální pobyt, dostatečné zázemí a zaměstnání, tedy i zabezpečení jeho životních potřeb, nemá ani žádné závazky rodinného typu, a z hlediska správního orgánu tak nic nebrání jeho návratu do SAE.
14. Dále žalovaný posuzoval, zda v případě žalobce nejsou naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit v případě návratu do země jeho posledního trvalého bydliště vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalobce ostatně toto ani netvrdil. Žalovaný se pak zejména zabýval tím, zda by vycestování žalobce nepředstavovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR, a to i s ohledem na vyjádření jeho právního zástupce ze dne 18. 3. 2022, který požadoval udělení doplňkové ochrany žalobci v důsledku toho, že tento je osobou bez státní příslušnosti.
15. Ohledně obecného tvrzení zástupce žalobce, že osoby bez státní příslušnosti podle něj čelí různým překážkám v přístupu ke vzdělání nebo zdravotní péči, při vstupu na trh práce, cestování do zahraničí nebo ve vztahu k možnosti vlastnit půdu či jiný majetek, a že tyto osoby jsou velmi náchylné k vyloučení ze společenského a ekonomického života, zneužívání či strádání, a že žádná země není povinná je přijmout, žalovaný uvedl, že právě případ výše žalobce je příkladem, že tomu tak vždy není, a že vždy záleží na konkrétní zemi jeho původu a dalších okolnostech. Žalobce v podstatě celý život až do svých devatenácti let, žil v SAE, kde se narodil, v zemi i nadále pobývají jeho matka a

prarodiče, v SAE vystudoval, a poté odjel studovat do ČR na vysokou školu. Neuváděl rovněž, že by měl kdy jakékoliv problémy v přístupu ke zdravotní péči a i vzhledem k převažující cizinecké populaci SAE, kdy paradoxně občané SAE tvoří menšinu, a nepociťoval v životě ani žádné jiné překážky, jakým by osoby bez státní příslušnosti čelit mohly. Žalobce není de facto ani osobou bez státní příslušnosti z pohledu toho, že je občanem Palestiny, přestože ČR a další státy tento jako samostatný v současné době neuznávají, a proto v ČR nemůže být jmenovanému pro účely správního řízení palestinská státní příslušnost přiznána. Ze strany úřadů Palestiny byl jmenovanému vydán i cestovní doklad, na který do ČR přicestoval, jakož i potvrzení o jeho statusu a rovněž mu v SAE byla a je zaručena pomoc tamního zastupitelského úřadu, ostatně jako pomoc zastupitelského úřadu Palestiny v ČR, který mu uvedené potvrzení vydal. Vycestováním jmenovaného do SAE by tak rozhodně ČR neporušila své mezinárodní závazky ve vztahu k osobám bez státní příslušnosti.

16. Ohledně vazeb žalobce na české prostředí žalovaný zejména zdůraznil, že z jeho výpovědi jasně vyplynulo, že ze studií v ČR byl vyloučen, rovněž jeho znalost českého jazyka je i po pětiletém pobytu na území ČR a vysokoškolských studií zde naprosto mizivá a dotyčný není schopen komunikovat se správním orgánem v českém jazyce. Během pohovoru s ním vedeného navíc v podstatě vyloučil, že by na území ČR měl nějaké vazby, pouze uvedl, že zde má kamarády. Podle žalovaného je jediným důvodem aktuální žádosti dotyčného pouze snaha legálně zůstat na území ČR, poté, co byl vlastním přičiněním vyloučen ze studia a vlastní vinou tak přišel o dlouhodobý pobyt za tímto účelem, když tento nemá již žádné objektivní důvody, proč by se nemohl vrátit do země jeho posledního trvalého bydliště. Žalovaný dodal, že neudělení mezinárodní ochrany samozřejmě nebrání konkrétnímu cizinci, aby si svůj případný další pobyt na území ČR upravil v souladu s příslušnými právními předpisy tak jak dříve.
17. Žalovaný uzavřel, že případné vycestování výše uvedeného žalobce po posouzení skutečností sdělených žalobcem a jeho právním zástupcem v rámci správního řízení o mezinárodní ochraně nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Jelikož žalovaný neshledal ani jiné důvody pro udělení doplňkové ochrany, neudělil ani tuto formu mezinárodní ochrany.

III. Žaloba

18. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce vychází z obecné premisy, že osoby bez státní příslušnosti čelí různým překážkám v přístupu ke vzdělání nebo zdravotní péči, při vstupu na trh práce, cestování do zahraničí nebo ve vztahu k možnosti vlastnit půdu či jiný majetek. Tyto osoby jsou velmi náchylné k vyloučení ze společenského a ekonomického života, zneužívání či strádání. Jako „neobčany“ je nemá žádná ze zemí povinnost přijmout, takže fakticky je není kam vrátit či vyhostit.
19. Podle jeho názoru celé správní řízení bylo vedeno zaujatě proti osobě žalobce. Ačkoliv se dá azylové řízení díky své specifčnosti a jedinečnosti označit do jisté míry jako řízení *sui generis*, přesto se stále jedná o správní řízení, které se musí řídit základními principy a zásadami správního řízení.
20. Tento přístup se podle žalobce odráží zejména v následujících aspektech. Žalovaný často uvádí, že žalobce „nebyl dobrým studentem“, čímž odkazuje na vlastní slova žalobce během vedeného pohovoru. Jedná se o věc zcela tzv. „vytrženou z kontextu“ užívanou správním orgánem účelově. Žalobce po dobu 4 let studoval obor na lékařské fakultě

Masarykovy univerzity. Studium na lékařské fakultě je obecně nejen v České republice, ale i ve světě bráno jakožto jedno z akademicky nejtěžších vysokoškolských studií. Nemístné poznámky správního orgánu k osobě žalobce jsou tak zcela liché.

21. Žalobci bylo v rámci napadeného rozhodnutí také několikrát přičítáno k tíži, že ačkoliv několik let studoval na české vysoké škole, přesto není schopen komunikovat se správním orgánem v jazyce českém. Jedná se opět o zcela irrelevantní poznámku k osobě žalobce vedenou zaujatým pohledem k jeho osobě.
22. Právo na tlumočníka je zákonem přiznané právo jakéhokoliv žalobce o mezinárodní ochranu tedy i žalobce v této věci. Uvedené právo je zakotveno již v článku 37 odst. 4 Listiny. Toto právo je ostatně uvedeno i v zákoně o azylu. Z ustanovení § 22 odst. 1 zákona o azylu plyne, že: „Účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany má právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět.“
23. Žalobce tak v předcházejícím řízení toliko využil svého zákonného práva na tlumočníka. Žalobce o mezinárodní ochranu musí v předmětném řízení hájit především svá vlastní práva. Pokud využil pro jistotu i svého zákonného práva na tlumočníka do jazyka anglického, aby tak předešel možným interpretačním chybám, ačkoliv v českém jazyku rozumí, nelze dané jednání jakkoliv přičítat k jeho tíži.
24. Žalobce zdůraznil, že není oprávněn bez dalšího pobývat na území jiného státu. Na území státu Palestina není oprávněn vstoupit, ačkoliv je palestinského původu a byl držitelem externího palestinského pasu. Jakožto je de facto osoba bez státní příslušnosti není ani oprávněn vstoupit na území státu posledního trvalého bydliště před vstupem do České republiky. Žalobce tak má za to, že zde zcela jistě jsou objektivní překážky, které mu znemožňují získání pobytového oprávnění standardním postupem.
25. Při posouzení této otázky je třeba zohlednit nejen to, zda existují právní překážky takového kroku, nýbrž i to, zda tu jsou skutkové okolnosti, jež by mohly bránit žalobci ve vycestování do SAE, jako např. nedostatek finančních prostředků spojený s absencí sociálních a rodinných vazeb v zemi posledního trvalého pobytu apod. jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, sp. zn. 5 Azs 7/2012, publikovaného ve sbírce rozhodnutí pod č. 2836/2013 Sb. NSS.
26. Konečně žalobce připomněl, že institut řízení o udělení statusu osoby bez státní příslušnosti v průběhu řízení o žádosti žalobce o udělení dočasné ochrany. Před tímto datem byla úprava obsažena v zákoně o azylu, avšak ani rozhodnutí certifikující žalobcův status osoby bez státní příslušnosti nezajišťovala žalobci prakticky žádná práva. Důvodem pro udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území se samo o sobě vydání rozhodnutí osvědčující žalobcovu nepřislusnost k jakémukoliv státu stalo až po nabytí účinnosti zmíněné novely.
27. Žalobce shrnul, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

28. Žalovaný považuje žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za čistě účelovou, podanou jím s cílem legalizovat si prostřednictvím azylového řízení svůj další pobyt v ČR poté, co jím použité ostatní prostředky k legalizaci pobytu v ČR zejména v posledním roce selhaly.

29. Žalobce totiž ze SAE vycestoval již v říjnu 2016 výhradně za účelem studia v ČR, o mezinárodní ochranu požádal až dne 6. 7. 2021. Žalobce se tak rozhodl učinit teprve až poté, co všechny jím použité prostředky k legalizaci pobytu selhaly, a rovněž poté, co mu v ČR byl vystaven výjezdní příkaz k odjezdu z území ČR, který však nerespektoval.
30. Argumentace v žalobě, že žalobce studoval obor lékařství, což je jeden z nejtěžších vysokoškolských oborů, a že žalovaný postupuje vůči žalobci zaujatě, považuje žalovaný za zcela irrelevantní námitku. Žalovaný pouze konstatoval, že žalobce přijel do ČR za účelem studia, jehož obor si zvolil sám žalobce.
31. Žalovaný zabýval sdělením žalobce, že je palestinského původu, a zajistil si tedy informace stran situace osob palestinského původu žijících v SAE, a zopakoval důvody obsažené v napadeném rozhodnutí.
32. Žalovaný se dále podrobně popsal podmínky pobytu Palestinců v SAE. Pokud splní podmínky stanovené pro cizince, pak získají povolení k pobytu na jeden až dva nebo tři roky. Držitelé pobytového oprávnění obdrží emirátskou identifikační kartu (Emirates ID). Tuto kartu musí mít všichni cizinci dlouhodobě se zdržující v Emirátech a musí ji pravidelně obnovovat. Pomine-li důvod pobytu, nebo zaplete-li se Palestinec do nějaké nezákonné činnosti, karta není prodloužena a Palestinec musí ze země odjet. Emirates ID je klíčem k normálnímu životu v SAE. Vše je v SAE vázáno na Emirates ID. Žalovaný tak konstatoval, že žalobce v případě návratu do SAE nemá objektivně žádné překážky k vyřízení si své pobytové situace v SAE, samozřejmě při splnění všech zákonných podmínek. Ty ale ostatně musel splnit i při svém příjezdu do ČR a následném mnohaletém pobytu zde. Žalovaný k osobě žalobce dále konstatuje, že z jeho výpovědi ohledně života v SAE je zřejmé, že žil v SAE od narození až do jeho vycestování v jeho 19 letech v podstatě normální život, přičemž žalobci bylo dovoleno během této doby v SAE studovat, byl mu vydán občanský a řidičský průkaz, bylo mu umožněno řídit vozidlo a bylo mu umožněno vycestovat z mezinárodního letiště v Dubaji, aniž by zmínil, že by během opuštění SAE měl jakékoliv potíže. Ze SAE vycestoval pouze a jen z důvodu studia v ČR.
33. K důkazům, které byly předloženy až v žalobním řízení, žalovaný uvádí, že podklady otce žalobce pro udělení tureckého víza, dokumenty ke zrušení pobytového oprávnění v SAE otci žalobce a vízový štítek v cestovním pase otce žalobce X. Žádný z uvedených důkazů, ač byly v dokumentu avizovány jako přílohy, však správnímu orgánu společně s vyjádřením právního zástupce ani nikdy později doručeny nebyly. Žalovaný nicméně vzhledem k povaze uvedených důkazů, které se netýkají osoby žalobce, ale jeho otce, a tyto důkazy, které tudíž ani nemají jakýkoliv vliv na samotné posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce. Nad rámec uvedeného žalovaný poznamenává, že otec žalobce byl zbaven pobytového statusu v SAE až 10. 1. 2022 nikoli v roce 2005, jak uváděl v průběhu řízení sám žalobce. Žalovaný k danému uzavírá, že neshledává předložený důkazní návrh relevantní k osobě žalobce, žalobce se dané dokumenty netýkají, tudíž k jeho osobě a jím tvrzenému příběhu nemají žádnou vypovídací hodnotu. Žalobce je osoba zletilá, svéprávná, zdravá, naprosto existenčně ani jinak nezávislá na otci či bratrovi, jak se v průběhu řízení snaží naznačovat. Navíc v zemi jeho posledního pobytu žije jeho matka a prarodiče, kteří mu mohou v případě návratu do země poskytnout případné zázemí.

34. Žalovaný k námitce zaujatosti uvádí, že ke každému žalobci přistupuje striktně individuálně, hodnotí jím předestřený příběh na podkladě zákona a zpráv k zemi původu či zemi posledního pobytu, jako to bylo v případě žalobce. Ze skutečnosti, že příběh předestřený žalobcem nebyl shledán žalovaným na základě zákona o azylu relevantním, nelze žalovaného obvinít ze zaujatosti. Ekonomické důvody v případě návratu do země posledního pobytu žalobce nejsou taxativně vyjmenovány jako důvod pro udělení jakékoli formy mezinárodní ochrany a jsou tudíž irelevantní.
35. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná.
36. Ve své **replíce** žalobce uvedl, že žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce vycházel primárně ze zprávy zastupitelského úřadu České republiky v Abú Dhabí. Tato zpráva však neobsahuje odpovědi na podstatné otázky, které jsou zcela zásadní pro objektivní zjištění skutečného stavu věci.
37. Žalobce ve svém vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí v předmětné věci tyto zásadní otázky předestřel, avšak žalovaný se těmito námitkami vůči zprávě zastupitelského úřadu České republiky v Abú Dhabí, která odpovídala pouze na generické a obecné otázky položené žalobcem a která tak nemohla poskytnout objektivní zjištění skutečného stavu věci, nijak nezabýval.
38. Ačkoliv je žalovaným žalobcovo vyjádření se k podkladům označeno jako pozdní, bylo toto vyjádření doručeno žalovanému řádně a včas dne 17. 3. 2023, a to prostřednictvím datové schránky právního zástupce žalobce.
39. Žalovaný ve vyjádření uvádí, že žalobce měl příležitost seznámit se s obsahem shromážděných podkladů a vyjádřit se k nim i k jejich zdrojům, případně je doplnit či takové doplnění navrhnout. Žalovaný však k těmto návrhům nepřikládal větší váhu a ani se s těmito návrhy, resp. námitkami k nedostatečně zjištěnému stavu věci, dostatečně nevypořádal.
40. Podle žalobce nelze zaujatost žalovaného vůči němu zcela vyloučit v případě, kdy je v rámci odůvodnění žalobci přičítáno k tíži, že nebyl schopen komunikovat s žalovaným v českém jazyce a využil tak svého zákonného práva na tlumočníka či že nedokončil vysokoškolské studium v České republice. Jedná se o nemístné a nevhodné poznámky k osobě žalobce, které právě mohou vzbuzovat pochybnosti o nezaujatosti žalovaného vůči žalobci. Není bez dalšího oprávněn vstoupit na území státu Palestina, ale ani SAE. Úvahy žalovaného jsou tak pouze teoretické, žalobci nemusí být umožněn vstup na území jiného státu.
41. Jak již žalobce opakovaně uváděl, osoby bez státní příslušnosti čelí různým překážkám v přístupu ke vzdělání nebo zdravotní péči, při vstupu na trh práce, cestování do zahraničí nebo ve vztahu k možnosti vlastnit půdu či jiný majetek. Tyto osoby jsou velmi náchylné k vyloučení ze společenského a ekonomického života, zneužívání či strádání. Navíc jako „neobčany“ je nemá žádná ze zemí povinnost přijmout, takže fakticky je není kam vrátit či vyhostit.
42. Jak již uvedl žalobce výše, není jako osoba bez státní příslušnosti oprávněn bez dalšího pobývat na území jiného státu. Na území státu Palestina není oprávněn vstoupit, ačkoliv je palestinského původu a byl držitelem externího palestinského pasu a není ani oprávněn vstoupit na území státu posledního trvalého bydliště před vstupem do České republiky.

43. Žalobce tak má za to, že zde zcela jistě jsou objektivní překážky, které mu znemožňují získání pobytového oprávnění standardním postupem. Dále je potřeba vzít v úvahu také nedostatek finančních prostředků spojený s absencí sociálních a rodinných vazeb v zemi posledního trvalého pobytu apod.

VI. Posouzení věci krajským soudem

44. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve lhůtě stanovené v § 32 odst. 1 zákona o azylu.
45. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Krajský soud dále vycházel ze zákona o azylu v platném a účinném znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (srov. čl. II přechodných ustanovení zákona č. 173/2023 Sb. účinného ode dne 1. 7. 2023).
46. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
47. Žaloba **není důvodná**.
48. Krajský soud důkladně přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V první řadě krajský soud zkoumal, zda napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, což je vada, kterou musí soud zohlednit i bez námítky žalobce (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Krajský soud shledal, že žalovaný se zabýval konzistentně celým azylovým příběhem žalobce, vycházel z podkladů založených ve správním spisu a své závěry k jednotlivým formám mezinárodní ochrany také srozumitelně a přesvědčivě zdůvodnil. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, což odpovídá i obsahu správního spisu, vycházel žalovaný při hodnocení azylového příběhu žalobce z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace, dodržování lidských práv a postavení palestinských uprchlíků. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné ani pro nesrozumitelnost, ani pro nedostatek důvodů.
49. Dále se krajský soud věnoval jednotlivým žalobním námitkám.
50. Nejprve krajský soud považuje za nutné odpovědět na úvodní obecnou žalobní námitku týkající se postavení osob bez státní příslušnosti, které podle žalobce čelí různým překážkám v přístupu ke vzdělání nebo zdravotní péči, při vstupu na trh práce, cestování do zahraničí nebo ve vztahu k možnosti vlastnit půdu či jiný majetek. Krajský soud v první řadě uvádí, že osoby bez státní příslušnosti jsou z hlediska společného azylového systému EU jednou ze skupin osob, které se mohou ucházet o udělení mezinárodní ochrany a mohou získat status uprchlíka (srov. čl. 2 písm. d), i) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „tzv. kvalifikační směrnice“). Zároveň ale kvalifikační směrnice v hmotněprávních podmínkách pro udělení azylu či doplňkové ochrany nestanoví zásadně rozdílné

zacházení s těmito osobami z hlediska testování podmínek pro udělení mezinárodní ochrany (srov. čl. 9 a 10 upravující „pronásledování“ a čl. 15 upravující pojem „vážné újmy“). Jinými slovy, osoby bez státní příslušnosti musí splnit tytéž podmínky pro získání mezinárodní ochrany jako státní příslušníci třetích zemí.

51. To odpovídá také mezinárodním závazkům plynoucím z Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti (vyhl. pod č. 108/2004 Sb. m.s.). Smluvní státy poskytují osobám bez státní příslušnosti v zásadě stejné zacházení, jaké se poskytuje cizincům obecně, neobsahuje-li Úmluva ustanovení příznivější (čl. 7 Úmluvy).
52. Krajský soud nijak nezpochybňuje, že postavení osoby bez státní příslušnosti s sebou přináší zvýšenou míru životní nejistoty v řadě ohledů. Ovšem ke kompenzaci tohoto deficitu neslouží primárně instituty mezinárodní ochrany, nýbrž v českém právním řádu obsažený institut postavení osoby bez státní příslušnosti (§ 49a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, účinný ode dne 1. 7. 2023). S přiznáním tohoto statusu nyní zákon spojuje i strpění pobytu cizince na území. Žalobce správně uvádí, že v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy uvedený institut ještě neplatil v uvedené podobě, nicméně to nemění nic na tom, že jeho účel je odlišný od řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovanému lze dát za pravdu, že žalobce mohl požádat o udělení statusu osoby bez státní příslušnosti. Žalobce se mylí, pokud uvádí, že s tímto statutem nejsou (resp. v době podání žádosti nebyla) spojena žádná podstatná práva. Namátkou lze uvést zejm. právo na pomoc správních orgánů země pobytu (čl. 23 Úmluvy) anebo omezení vyhoštění takového cizince pouze na důvody národní bezpečnosti či veřejného pořádku (čl. 31 Úmluvy).
53. Žalobce dále namítal, že žalovaný k němu zaujal zaujatý postoj, pokud v napadeném rozhodnutí vycházel z toho, že žalobce byl neúspěšný ve svých vysokoškolských studiích (srov. dikci „*nebyl dobrým studentem*“). To ovšem není primární smysl tohoto závěru žalovaného, který pouze dává v kauzálním nexu do souvislosti skončení studia žalobce (které nebylo zakončeno úspěšně) a skončení pobytového oprávnění žalobce, které bylo na status studenta navázáno (dlouhodobý pobyt za účelem studia), což se stalo dne 7. 10. 2020. Je třeba zdůraznit, že to byl sám žalobce, který o sobě při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany takto hovořil. Tato úvaha se tedy zakládá na skutečnostech uvedených samotným žalobcem a nezakládá ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ani jeho nezákonnost. Nepředstavuje tedy žádný ve vztahu k osobě žalobce negativní hodnotící soud a tím méně pak vypovídá cokoliv o tvrzené zaujatosti žalovaného, který pouze vycházel z příběhu žalobce.
54. Obdobně lze hodnotit i napadené vyjádření žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí, že žalobce nekomunikuje v českém jazyce (s. 21 napadeného rozhodnutí), ačkoliv tu pět let pobýval a studoval. Opět i zde je zřejmý primární smysl argumentu žalovaného, že žalobce těžko může úspěšně tvrdit vyšší stupeň integrace do české společnosti, pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany zvolil raději angličtinu. Tento argument samozřejmě trpí značnou mírou problematičnosti, neb žalobce má právo na tlumočníka z jazyka, kterému rozumí natolik dobře, abych pochopil význam a smysl pohovoru a kladených otázek. Zjednodušující tvrzení, že žalobce „*není schopen komunikovat se správním orgánem v českém jazyce*“, nemusí být zcela pravdivé. Žalobci to nelze přičítat nijak k tíži, což ovšem žalovaný neučinil, neboť pouze zdůraznil, že zapojení žalobce do české společnosti není tak intenzivní, jak on sám tvrdí, či jak by bylo možno po jeho několikaletém pobytu očekávat.

55. Souhrnně vzato v těchto vytýkaných aspektech napadeného rozhodnutí krajský soud nespatřuje žádný důvod pro jeho zrušení. Jak však již bylo uvedeno, žalovaný by měl více vážit formulace, které volí při podobných argumentačních situacích, aby se jeho úřední projevy neměly konotace přesahující do osobnostní sféry žalobců o mezinárodní ochranu. Toto upozornění však nemá přesah ani do přezkoumatelnosti, ani do zákonnosti rozhodnutí žalovaného.
56. Pokud se týká samotné otázky situace možného návratu žalobce do země posledního trvalého pobytu, resp. do země původu, je třeba uvést následující. Jak vyplývá z Potvrzení Velvyslanectví Státu Palestina v Praze ze dne 13. 4. 2021, žalobce je palestinského původu, ale nemá palestinský průkaz totožnosti. Proto nemůže legálně pobývat na území státu Palestina, kde ani nikdy nebyl a nebydlél tam. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce se nechce a ani nemůže „vrátit“ do Palestiny, kde nikdy nebydlél a kde nemá právo pobytu. Jeho palestinský pas mu dle podepsaných dohod umožňuje externí použití, tedy může na základě něj cestovat do jiných zemí. Ani to není mezi účastníky sporné. Žalobce pouze namítá, že žalobce jako osoba bez státní příslušnosti není ani oprávněn vstoupit na území státu posledního trvalého bydliště před vstupem do České republiky, tedy na území SAE. K tomu však sám ve správním řízení uvedl při svém pohovoru, že by si mohl opatřit nové pobytové oprávnění, ale trvalo by to déle.
57. Krajský soud je přesvědčen, že žalovaný v předmětné věci shromáždil k této otázce dostatek podkladů vztahujících se jak k situaci palestinských příslušníků, tak i situace v SAE, resp. zcela konkrétně se zabýval velmi podrobně situací a postavením palestinských uprchlíků v SAE. V tomto ohledu nelze žalovanému nic vytknout.
58. V soudním řízení pak žalobce předložil přeložené listiny, které se ovšem netýkaly jeho samotného, nýbrž pobytu jeho otce v SAE. Žalobce tím evidentně směřoval nikoliv k prokázání toho, že on sám se nemůže vrátit do SAE, ale spíše k tomu, že tam již nemá potřebné zázemí. Tomu krajský soud z lidského pohledu rozumí, ovšem ani tato situace nemění nic na závěrech žalovaného, že žalobci v SAE nehrozí pronásledování ani vážná újma, pro něž by mu měla být udělena mezinárodní ochrana. Proto krajský soud tyto navrhované důkazy nepřipustil, nemohly totiž podle jeho názoru na věci nic změnit.
59. Ani citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu podle názoru krajského soudu nemůže změnit optiku použitou v předmětné věci. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, čj. 5 Azs 7/2012-28 se týkal skutkové problematice, kdy žadatelka společně se svým nezletilým dítětem a manželem, na jehož příjem je rodina odkázána, pobývala v ČR. Nejvyšší správní soud zaujal názor, že žalovaný je povinen se zabývat v rámci zkoumání podmínek dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu také tím, jaké jsou právní a faktické překážky vycestování rodiny do země původu, či případného získání oprávnění k pobytu na území ČR. V tomto rozsudku jde tedy skrze institut doplňkové ochrany o ochranu základního práva na soukromý a rodinný život, jehož výklad v prostředí řízení o udělení mezinárodní ochrany je předmětem zkoumání v rozšířeném senátu Nejvyššího správního soudu (srov. řízení vedené pod sp. zn. 7 Azs 186/2022).
60. Nejvyšší správní soud však ve své judikatuře týkající se mezinárodní ochrany dlouhodobě připomíná, že rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu mohou být důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců,

mimo zcela výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. července 2007, č. j. 2 Azs 30/2007-69). Mezinárodní ochrana nemůže sloužit jako náhrada institutů upravených právě v zákoně o pobytu cizinců (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. srpna 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72 či usnesení ze dne 14. září 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 - 33) – primárním účelem azylového řízení není legalizace pobytu cizince na území České republiky (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. července 2016, č. j. 2 Azs 83/2016 - 31 či rozsudky ze dne 10. února 2016, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54 a ze dne 19. října 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48).

61. V předmětné věci je zřejmé, že žalobce tu žádné intenzivní rodinné vazby na území ČR v době svého pobytu na území nezaložil. Jeho rodina žije (alespoň zčásti) v SAE. Žalovaný rodinné poměry žalobce zohlednil zcela dostatečně. Ani v této situaci však nic nevylučuje, aby žalobce požádal o udělení pobytového statusu v SAE, jak žalovaný přesvědčivě v napadeném rozhodnutí zdůvodnil. Skutečnost, že bez dalšího nemá žalobce oprávněný pobyt v tomto státě, rozhodně nevylučuje, aby se tam navrátil a o získání pobytového oprávnění požádal. Nad rámec uvedeného krajský soud podotýká, že důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu již byl s účinností ode dne 1. 7. 2023 zrušen, a vzhledem k přechodným ustanovením novely zákona č. 173/2023 Sb. (čl. II odst. 1 a 2 přechodných ustanovení) by ani v případném novém řízení nemohl být aplikován.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

62. Ze všech shora uvedených důvodů rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
63. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. září 2023

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce